మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

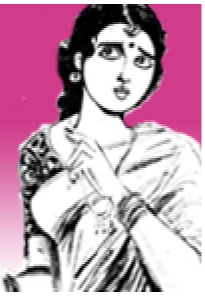

(గత సంచిక తరువాయి)

22 వ భాగం

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

బెంగుళూరు నుంచి వచ్చిన దగ్గరనుంచి నాలో నాకే తెలియని ఏదో మార్పు… ఆ మార్పు ఒక్క గుణశేఖర్ మాత్రమే పసిగట్టాడు. అతనితో మాట్లాడుతూ, మాట్లాడుతూ నేనేదో ఆలోచనల్లో మునిగిపోవడం, పిలిచిన వెంటనే పలక్కపోవడం, ఎక్కువగా ఒంటరిగా గడపడం గమనించిన గుణశేఖర్ “ ఏమైంది తేజా! నీలో ఏదో మార్పు కనిపిస్తోంది” అని అడిగాడు ఒకరోజు.

“ మార్పా! ఏం లేదే! ఏమిలేదు గుణా! మామూలుగానే ఉన్నాను” తడబడుతూ అన్నాను.

“లేదు. ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టు బాధపడుతున్నావు. నీ విజయం చూసి సంతోషించే అమ్మా, నాన్నా లేరని బాధపడుతున్నావా!. చంద్రకాంత్ గారిని మర్చిపోలేక పోతున్నావా ! రెండూ నీ బాధకి కారణం అవడంలో తప్పేం లేదు. కానీ, అందుకోసం ఇలా కుమిలిపోడం మంచిది కాదు. నీ కెరియర్ మీద దెబ్బ తీస్తుంది. రెండు రోజులు మా ఊరు వెళదాం వస్తావా! కొంచెం మార్పు ఉంటుంది. అమ్మకి ఆరోగ్యం బాగాలేదుట… వెళ్లి చూసి వద్దాం“

అవును ఎటన్నా వెళ్లి నాలుగురోజులు తిరిగివస్తే ఆమె నా ఆలోచనలనుంచి దూరం అవుతుందేమో! నేను తప్పు చేస్తున్నాను. ఒక వివాహితురాలిని మోహిస్తున్నానా! లేదు, లేదు… ఆరాధిస్తున్నాను. అది కూడా తప్పేగా అంది అంతరాత్మ. ఆమెని మర్చిపోవాలి… అవును మర్చిపోవాలి…

“వస్తాను.. తప్పకుండా వెళదాం “ గబుక్కున అన్నాను. .

మర్నాడే ఇద్దరం గుణశేఖర్ ఊరుకి బస్సులో బయలుదేరాము.

“నేను పేదవాడిని తేజా! లేకుంటే నీ అంత గొప్ప వాడిని కారులో తీసుకుని వెళ్ళేవాడిని.” అన్నాడు నొచ్చుకుంటూ గుణశేఖర్.

“ నీకన్నా నేను గొప్పవాడినా గుణా ! గొప్పతనం మనిషిలో కాదు… మనసులో ఉంటుంది.”

గుణ నావైపు ఒక అపరిచితుడిని చూసినట్టు చూసాడు.

"అలా చూస్తున్నావేంటి గుణా!" అడిగాను.

"నువ్వేనా! మా తేజావేనా అని అనుమానం వచ్చింది." నవ్వుతూ అన్నాడు.

నాకూ నవ్వొచ్చింది. నాకే చిత్రంగా ఉంది నాలో వచ్చిన మార్పుకి. నేను నేనేనా! అనిపిస్తోంది. సూర్య 'మహా' అనే అమాయకుడిని 'తేజా!' అనే పేరుతో గొప్ప వ్యక్తిగా మార్చినట్టున్నాడు. పేరు మార్చాక మహాలో మార్పు వచ్చింది.

నేను అలా అనుకున్న వెంటనే అన్నాడు గుణ. " సూర్య నీ పేరులో తేజ చేర్చి, నీలో తేజస్సుని నింపాడు..."

నేను గుణ వైపు చూసి అవును అన్నట్టు తలాడిస్తూ" నిజమే! తేజ అనే పేరుతో నాలో నాకే తెలియని మార్పు వచ్చింది. ముడుచుకున్న పూవు విచ్చుకున్నట్టు అయింది నా మనసు..." అన్నాను.

గుణశేఖర్ శభాష్ అన్నట్టు నా భుజం మీద ఆప్యాయంగా చేయి వేసి నొక్కాడు.

తెలంగాణలో వరంగల్ దగ్గర ఉన్న ఒక అభివృద్ధి చెందని గ్రామం గుణశేఖర్ ఊరు. పెంకుటిళ్ళు, రేకుల ఇళ్ళు తప్ప మేడలు ఒకటో, రెండో కనిపిస్తున్నాయి. డ్రైనేజీ వ్యవస్థ లేదు. ప్రజలు రోడ్డు పక్కన యధేచ్ఛగా కార్యక్రమాలు కానిస్తున్నారు. ఊరు పెద్ద అందంగా లేదు. పేద ఊరు...పేద ప్రజలు... గుణశేఖర్ ఇల్లు కూడా పెంకుటిల్లు, ఒక వరండా, ఒక చిన్న గది, దాని వెనక కట్టెల పొయ్యి ఉన్న చిన్న వంట గది...

నేను, గుణశేఖర్ తో కలిసి ఆ ఇంట్లో అడుగుపెట్టేసరికి ఆతని తల్లి నులకమంచంలో పడుకుని ఉంది. ఖళ్, ఖళ్మని దగ్గుతో లుంగలు చుట్టుకుపోతూ ఉంది. తండ్రి కింద చాపమీద పడుకుని ఉన్నాడు. అతని చెల్లెలు కాబోలు కట్టెల పొయ్యి మీద వంట చేస్తోంది... ఇల్లంతా పొగ...

ఆ సన్నివేశం చూసిన గుణ కళ్ళు వర్షించడం మొదలయాయి. చేతిలో బ్యాగ్ గోడవారగా పెట్టి, "అమ్మా! ఎట్లున్నవే " అంటూ తల్లి మంచం దగ్గర కింద కూర్చుని, తల్లి మీద చేయి వేసి గాద్గదికంగా అడిగాడు.

ఆ వాతావరణం చూడగానే నా హృదయం ద్రవించిపోయింది. నాకు పేదరికం తెలుసు. ఇంతకన్నా పేదరికం అనుభవించాను. కానీ, అప్పుడు అది పేదరికం అని, ఈ ప్రపంచంలో అందరూ అలా ఉండరని తెలియదు. అందరూ మాలాగే ఉంటారనుకున్నాను. అదే బతుకు అని కూడా అనుకుని ఉంటాను. ఇప్పుడు ప్రపంచం చూడడం మొదలు పెట్టాక, పేదరికానికి, గొప్పతనానికి అర్థం తెలుస్తోంది. ఆ ఇంట్లో ఉన్న ఆ ముగ్గురు వ్యక్తులు గుణశేఖర్ మీద ఆధారపడి బ్రతుకుతున్నారని, అతను లేకపోతే ఆ కుటుంబం లేదని అర్థం అయింది. అయితే, అంత పేదరికం లో కూడా వాళ్ళ మధ్య పెనవేసుకుని ఉన్న అనుబంధం రుచి మాత్రం నాకు అనుభవంలోకి రాకుండానే అందరినీ కోల్పోయి అనాథ అయినాను. నేను అనాథ అని గుర్తు వచ్చిన ప్రతి సారీ, నా గుండె మీద పెద్ద ముళ్ళ కంప పెట్టి గుచ్చుతున్నట్టు అనిపిస్తూ ఉంటుంది. అయినా, బంధువులే లేని నాకు బంధాలేం తెలుస్తాయి!

చాప మీద పడుకుని ఉన్న తండ్రి బాగా కృశించి ఉన్నాడు. ఆయనకి కళ్ళు సరిగా కనపడడం లేదు కాబోలు, బలవంతంగా లేచి కూర్చుని, నా వైపు కళ్ళు చిట్లించి చూస్తూ "ఎవలు బిడ్డా!" అని అడిగాడు గుణని.

"నా దోస్త్ నాయనా! నాతోని ఉంటడు... నేనే ఊరు చూడనీకి తోల్కొచ్చిన" అన్నాడు గుణశేఖర్. తెలంగాణా గ్రామీణ భాషలో మాట్లాడుతున్న గుణ నాకు వేరుగా అనిపించాడు. .. నాకు తెలిసిన గుణ కాదు.

"ఏమున్నది బిడ్డా ఈ ఊర్ల? సూడనీకి" అంటూ, నా వైపు చేయి ఊపి, "కూసో బిడ్డా" అన్నాడు తన పక్కన చోటు చూపిస్తూ.

గుణ తల్లి మౌనంగా చూసింది నా వైపు. ఆవిడ దగ్గు అడ్డుపడి మాట్లాడలేకపోతోంది. లోపల కట్టెల పొయ్యి మీద వంట చేస్తున్న చెల్లెలు వచ్చి, నాకు, గుణకి టీ ఇచ్చింది. నా వైపు ఒక పాత చెక్క కుర్చీ జరిపి "కూసో అన్నా" అంది.

ఆ పిలుపు నా గుండెలోని అనుబంధాల తంత్రుల్ని మీటినట్టు అనిపించింది. బాగా పాతబడిన పరికిణీ, ఓణీలో కట్టెల పొగతో మండుతూ ఎర్రబడిన కళ్ళు, చెదిరిన జుట్టు, చామనచాయగా ఉన్నా, కళగా ఉన్న మొహం.

జబ్బుతో ఉన్న ఆ పెద్దవాళ్ళు, ఆమెకలలు, ఆశలు కట్టెల పొయ్యి పొగలో చూరుకి అంటుకుని పోతున్నా, చిరునవ్వుతో ఆ అమ్మాయి చూపించిన ఆదరణ, అభిమానం మర్చిపోలేని అనుభూతులుగా నా హృదయంలో శాశ్వతంగా ఉండిపోయాయి. రెండు రోజులు పూర్తిగా కాకున్నా, ఒకటిన్నర రోజు అక్కడ ఉండడంలో నాకేం కష్టం కనిపించలేదు. వాళ్లకి ఉన్న దాంట్లోనే నాకు కొసరి, కొసరి వడ్డిస్తుంటే, వాళ్ళ ఆప్యాయతని అన్నంలో కలుపుకుని కడుపునిండా తిన్నాను. నాకూ నలుగురు బంధువులు ఉన్నారు అన్న తృప్తితో దోమలు పాడుతున్న సంగీతం జోలపాటలా భావిస్తూ కంటినిండా నిద్రపోయాను.

రెండో నాడు ఉదయమే మేము బయలుదేరి వస్తుంటే, మంచం మీద నుంచి బలవంతంగా లేచి కూర్చుని, " నా కొడుకుని మంచిగ చూసుకో బిడ్డా... నీ అమ్మ కడుపు సల్లగా " అంది ఆవిడ దగ్గుతూ.

"నువ్వు మంచిగ బొమ్మలు గీస్తావంట గదా... మంచిగఏయి నాయనా! నా కొడుక్కి కూడా నేర్పియ్యి" అన్నాడు పెద్దాయన.

" అన్నా! చాయ్" అంటూ హ్యాండిల్ విరిగిన పింగాణీ కప్పులో వేడి టీ తెచ్చి ఇచ్చింది అతని చెల్లెలు.

నా ప్యాంటు జేబులో ఉన్న నోట్లు గుప్పిటతో తీసి ఆమె చేతిలో పెట్టి "అమ్మా, నాన్నలకి మంచి మందులిప్పించు" అన్నాను.

"ఒద్దన్నా" కంగారుగా తిరిగి ఇచ్చేయబోతున్న ఆమె గుప్పిట మూసి " ఇవి తిరిగి ఇస్తే నన్ను అన్నా అని పిలవద్దు " అన్నాను .

నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో "తీసుకో" అన్నట్టు చెల్లెలికి సైగ చేసాడు గుణశేఖర్.

"మల్ల రా బిడ్డా " అన్నారు వాళ్ళు... "ఎప్పుడన్న వస్తుండు అన్నా" అంది ఆ అమ్మాయి. తప్పకుండా వస్తాను అని మాట ఇచ్చి బయట పడ్డాను.

ఇద్దరం బస్ స్టాండ్ వైపు నడుస్తూ ఉండగా అన్నాను గుణతో .

"ఇదేంటి గుణా! మీ ఊరు ఇలా ఉందేంటి? ఎవరూ పట్టించుకోరా! అసలు డెవలప్ చేయాలన్న ఆలోచన ఎవరికీ లేదా?"

"పట్నాలనే తప్ప పల్లెటూళ్ళ గురించి ఎవరికీ పట్టదు తేజా! గ్రామాలు అభివృద్దికి పట్టుకొమ్మలు అని నినాదాలు ఇచ్చేవరకే.. . కానీ అభివృద్ధి ఎలా జరుగుతుంది? మా బాధ్యత ఎంత? అని ఆలోచించే హృదయం ఏ నాయకుడికీ ఉండదు.. . పేద ప్రజలు ఓట్ల కోసం మాత్రమే పనికివస్తారు... తరవాత వాళ్ళు, బురదగుంటలో తిరిగే పందులతో సమానం అనుకుంటారు. వదిలేయ్... మా ఊళ్ళో ఒకే ఒక అందమైన ప్రదేశం ఉంది చూస్తావా! నువ్వు బొమ్మలేసుకోడానికి పనికివస్తుందేమో " టాపిక్ డైవెర్ట్ చేస్తూ అన్నాడు.

"ఎక్కడ" కుతూహలంగా చూసాను.

"రా చూపిస్తాను" అని ఎడం పక్క కనిపిస్తున్న సందు వైపు తిరిగాడు. ఇరుగ్గా ఉన్న ఆ సందులో నుంచి కిలో మీటర్ దూరంలో కనిపించింది జీవన సత్యం. దాదాపు పది మంది, యువకులు, పన్నెండేళ్ళ పిల్లలు కలిసి రాళ్ళు కొడుతున్నారు. అర్ధనగ్నంగా ఉన్న వాళ్ళ దేహాలు చెమటతో తడిసిపోయాయి. శుభ్రమైన బట్టకి, రుచికరమైన తిండికి నోచుకోని వాళ్ళు...

"వీళ్ళు రాళ్ళు కొట్టి జీవించే బడుగు జీవులు, తర,తరాలుగా వీళ్ళ వృత్తి ఇదే. ఇప్పుడు రోళ్ళు, రోకళ్ళు పోయి, యంత్రాలు వచ్చాయి... ఆడవాళ్ళు నాగరికతకి, నాజూకుదనానికి అలవాటు పడ్డారు. ఇవేవీ వాళ్లకి ఆనవు... కానీ వాళ్ళు మాత్రం వాళ్ళ వృత్తి మానరు..." గుణ చెప్పుకుపోతున్నాడు.

జీవితం అంటే సూర్యోదయాలు, సూర్యాస్తమయాలు, నదీ తీరాలు, అందమైన అమ్మాయిలూ, పచ్చని చెట్లు, రంగుల పూలు కాదని... జీవితపు లోతుల్లోకి వెళితే మనకు తెలియని ఒక అద్భుతం ఉందని నాకు ఇప్పుడే తెలుస్తోంది... ఒక చిత్రకారుడిగా నా దృష్టి లోతుల్లోకి వెళ్తోంది... స్వచ్ఛమైన ముత్యంలో కనిపించీ, కనిపించక ఉండే రంగులు ఏవో, శ్రమ జీవుల స్వేదబిందువుల్లో కనిపిస్తున్నాయి... జీవన సౌందర్యం కొత్తగా, వింతగా కనిపిస్తోంది. కానీ, ఆ సౌందర్యం ఆస్వాదించేది కాదు... ఆవేదన చెందేది.

ఇద్దరం వెనుతిరిగి బస్టాండ్ చేరాము. వెంటనే బస్ వచ్చింది. దారి పొడుగునా, ఏవో చెప్తూనే ఉన్నాడు గుణ... కానీ, మా చెవులు పనిచేయడం లేదు.. కేవలం నా మెదడు మాత్రమే పని చేస్తోంది... ఆ మెదడు నిండా గుణ చెప్తున్న జీవితాల చిత్రాలే.

మేము హైదరాబాద్ చేరేసరికి మా గుండెల్ని బద్దలు చేసే వార్త ...

సూర్య, ప్రముఖ చిత్రకారుడికి ప్రమాదం అన్న హెడ్డింగ్ తో కనిపించిన వార్త చూడగానే మా ఇద్దరి గుండెలకు అంతకన్నా పెద్ద ప్రమాదం జరిగింది. రెండు గుండెలు బ్రద్దలైనాయి. సూర్య దిల్ సుక్ నగర్ వద్ద బండికి కారు గుద్దడంతో బండి బోల్తాపడి అతను అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు కోల్పోయాడు.

ఎంతటి విషాదం! ఇది విషాదమా కాదు... ఇంకా ఏదో... మా కళ్ళ నుంచి, రక్తం కారుతోంది. కుప్పకూలిపోయాను. ప్రపంచం అంతా చీకటిగా మారిపోయింది. సూర్య లేడా! ఇంక రాడా! లేదు.. సూర్య ఉన్నాడు... బతికే ఉన్నాడు... కచ్చితంగా ఉన్నాడు. నన్ను వదిలి ఎక్కడికి వెళ్తాడు? వెళ్ళడు... నా చుట్టూ ఉన్న పరిసరాలు మసకబారాయి... భూగోళం మొత్తం గిర,గిరా తిరుగుతున్నట్టే అనిపిస్తోంది... చీకట్లు కమ్మాయి.. "తేజా" అన్న గుణశేఖర్ పిలుపు మాత్రం వినిపించింది.

దెబ్బ మీద దెబ్బ... విధి కొట్టిన కొడవలి దెబ్బలతో నిలువునా కూలిపోయిన నన్ను కాపాడడం తన విధి అన్నట్టుగా సేవలు చేసిన గుణ నేను కళ్ళు తెరిచేసరికి నా ముందు మూర్తీభవించిన విషాదంలా కూర్చుని ఉన్నాడు.

"గుణా" అంటూ తనని పట్టుకుని కుళ్ళి, కుళ్ళి ఏడ్చాను.

"ఏడవకు తేజా!" రుద్ధమైన స్వరంతో నన్ను ఓదార్చే ప్రయత్నం చేసాడు.

"నేను కూడా పోతే ఎంత బాగుంటుంది తేజా! అయినవాళ్ళను, ఆత్మీయులను కోల్పోయాక ఎందుకు బతకాలి నేను?"

"నువ్వు మామాలు మనిషివి కావు తేజా! మహావృక్షానివి. కొన్ని లక్షల మందికి నీడనివ్వాల్సిన మహా వృక్షం నీవు. భావి చిత్రకారులనే ఫలాలను దేశానికి అందించాల్సిన వృక్షం ... కూలిపోడానికి వీల్లేదు... నిన్ను రక్షించాలి"

గుణశేఖర్ విషాదంతో గుండె పగిలి పిచ్చివాడిలా మారిన నన్ను కంటికి రెప్పలా చూసుకోసాగాడు.

ఎంతగా ప్రయత్నించినా నేను మామూలు మనిషి కాలేకపోయాను. పనికి వెళ్లకపోవడంతో ఉద్యోగం పోయింది... నేనెంత గొప్ప చిత్రకారుడైనా యజమానికి మాత్రం నేను సేవకుడునే కదా! ... బాధ్యత విస్మరిస్తే క్షమించి చేరదీసే విశాల హృదయం ఆయనకీ ఎందుకు ఉంటుంది? ఇప్పుడు గుణశేఖర్ నా బాధ్యత తీసుకున్నాడు... కానీ ఎంతకాలం! అతనూ బతకాలి.. తన మీద ఆధారపడిన మూడు జీవాలని బతికించాలి... అందుకేనేమో ఒకరోజు అన్నాడు గుణశేఖర్.

" తేజా! బెంగుళూరులో మంచి ఆర్టిస్ట్ ఉన్నాట్ట... నీలాంటి వారికి నేర్పించడంకాక, పోటీలు, ప్రదర్శనలు వంటి అవకాశాలు కూడా కల్పిస్తాడట... చాలా మంచివాడుట... నాతోపాటు పనిచేసే శివ చెప్పాడు... వెళ్తావా"

అచేతనంగాఉన్న నాలో చిన్న కదలిక... బెంగుళూరు ఆ పేరు వినగానే నరం, నరం ఉత్తేజితమైంది... కళ్ళల్లో వెలుగు ప్రసరించింది... గబుక్కున గుణశేఖర్ చేతులు పట్టుకుని ఉద్వేగంగా అడిగాను " ఎప్పుడు? ఎప్పుడు పంపిస్తావు? "

గుణశేఖర్ ముందు విచిత్రంగా, తరవాత సంతోషంగా నా వైపు చూసి చెప్పాడు..

"రేపు వివరాలు తెలుసుకుని చెప్తాను. రెండురోజుల్లో వెళ్లువుగాని సరేనా!"

ఆ క్షణం నాలో కలిగిన భావోద్వేగం వర్ణించడానికి నా దగ్గర భాష లేదు. అందుకే గుణని గట్టిగా కౌగలించుకుని ఉద్వేగంగా అన్నాను .

"వెళ్తాను... వెళ్తాను.. నా ఆఖరి మజిలీ అదే... వెళ్లి తీరాలి" నాలో నేను అనుకుంటున్నట్టు గొణుక్కుంటూ అక్కడి నుంచి వెళ్తున్న నా వైపు తెల్లబోయి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు గుణశేఖర్.. బెంగుళూరు పేరు చెప్పగానే నాలో అకస్మాత్తుగా కలిగిన చైతన్యంకి అర్థం తెలియలేదు... తెలుసుకోడానికి ఎక్కువ ప్రయత్నించలేదు అనుకుంటా... లేక ఎక్కడోక్కడ అతనికి నచ్చిన చోట అన్నీ మర్చిపోయి కొత్త జీవితం ప్రారంభిస్తే చాలు అనుకున్నాడో గుణశేఖర్ నాకు తెలియదు కానీ నాలోని మార్పుని మాత్రం ప్రశ్నించలేదు.

అనుకున్నట్టే గుణశేఖర్ తనతో పనిచేస్తున్న ఆర్టిస్ట్ ద్వారా బెంగుళూరులో ఉన్న ప్రముఖ చిత్రకారుడి అడ్రెస్, ఫోన్ నెంబర్ సంపాదించాడు.

"ముందు వెళ్లి పరిస్థితి చూసుకుని మళ్ళీ వచ్చి సామాను తీసుకుని వెళ్ళు... అక్కడ నీకెవరూ లేరు కదా ఎక్కడ ఉంటావు?"

చిత్రాలు, బట్టలు, అన్నీ సర్దుకుంటున్న నాతో అన్నాడు గుణ. ఎవరూ లేకపోవడం ఏమిటి? నా నూరేళ్ళ భవిష్యత్తు అక్కడే ఉంది... నా ఆనందం, సంతోషం, నా ప్రగతి, నా సర్వస్వం అన్నీ అక్కడే ఉన్నాయి అనుకున్నాను మనసులో. పైకి ఏమి మాట్లాడలేదు. మౌనంగా నాకు సంబంధించిన వస్తువులు అన్నీ చంద్రకాంత్ గారు ఇచ్చిన పెట్టెలో సర్దుకున్నాను. పెట్టె మూతవేసి, గుణ వైపు తిరిగి ప్రశాంతంగా అన్నాను.

" నా గురించి చింతించకు గుణా ! నాకిక్కడ ఎవరున్నారని హైదరాబాద్ వచ్చాను. ఎవరున్నారని ఏమి తెలియని వయసులో గాలికి కొట్టుకుని వెళ్లినట్టు విశాఖపట్నం వెళ్లాను... నాకు అమ్మ, నాన్న, తోబుట్టువులను ఇవ్వకపోయినా నీలాంటి, సూర్యలాంటి ఆత్మీయులని, చంద్రకాంత్ గారిలాంటి మానవతామూర్తులను ప్రతిచోటా దాచి ఉంచుతాడు... ఎవరో ఒకళ్ళు తప్పకుండా నన్నాదరిస్తారు.. ఆశ్రయం ఇస్తారు... నేను వెళ్ళిపోతాను గుణా!... ఇంతకాలం నువ్వు పంచిన ఆత్మీయతకు ప్రతిగా ఏమి ఇవ్వలేని పేదవాడిని ఎపుడన్నా భగవంతుడు అవకాశం ఇస్తే నీ ఋణం తీర్చుకుంటాను సెలవు..."

గుణ కళ్ళల్లో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. చటుక్కున నన్ను ఆలింగనం చేసుకున్నాడు. ఇద్దరం ఒకరి కౌగిలిలో ఒకరు ఒదిగిపోయి అంతులేని నాలుగేళ్ల మా స్నేహాన్ని పరస్పరం గుండెల్లోకి ప్రవాహింప చేసుకున్నాము... మా ఇద్దరి కళ్ళనుండి ప్రవహించిన కన్నీరు ఆ గదిలో గడ్డకట్టినట్టు పరిసరాలన్నీ అచేతనం అయినాయి. ఎక్కడి నుంచో మిగిలిపోయిన చినుకులు మా తలపైన కురుస్తున్నట్టు అనిపించింది. బహుశా అది మా స్వచ్ఛమైన స్నేహపు జల్లు అనుకుంటా...

గుణశేఖర్ రైలు ఎక్కిస్తూ నా చేయి నొక్కుతూ అన్నాడు. "నన్ను మర్చిపోతావా!"

"నిన్నా!" ఆశ్చర్యంగా చూసాను. నా శరీరంలో ఒకభాగం ఇక్కడ పెట్టి వెళ్తున్నా గుణా! ఆ భాగం ఎలా మర్చిపోతాను? అది అప్పుడప్పుడు చూసుకోడం కోసం వస్తూనే ఉంటాను... నన్ను నమ్ము..."

కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ నవ్వాడు గుణ.

రైలు కదిలింది. నా కళ్ళకు గుణ మసగ్గా కనిపిస్తుంటే ఇదేంటి అప్పుడే చాలాదూరం వెళ్ళానా అనుకున్నాను... కానీ కదులుతున్న అతని కుడిచేయి నా కళ్ళు తుడుస్తున్నట్టు అనిపించి, నా కళ్ళల్లో నిండిన నీళ్ళ మధ్య గుణ అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాడని అర్థం అయింది.

బెంగుళూరు చేరగానే నిర్మొహమాటంగా అజయ్ కి ఫోన్ చేసాను స్టేషన్ నుంచి.

నా స్వరం వినగానే అజయ్ పొంగిపోయాడు.." నేను వస్తున్నాను నిన్ను ఇంటికి తీసుకుని వెళ్తాను అక్కడే ఉండు" అన్నాడు.

నా మనసు పరవశంతో పరవళ్ళు తొక్కసాగింది... చాలా రోజుల తరవాత దర్శించబోతున్న దేవత రూపం నా కళ్ళ ముందు కదిలింది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నేను ఇక్కడి నుంచి ఇంక ఎక్కడికీ వెళ్ళద్దు అనుకున్నాను. ఆమె వయ్యారంగా నడుస్తూ వచ్చి గేటు తెరుస్తుంటే, ఆమె హృదయకవాటాలు నా కోసం తెరిచి ఆహ్వానిస్తున్నట్టు అనిపిస్తోంది. , అభిమానంగా, తీయంగా"తేజా" అంటూ పిలిచే ఆమె పిలుపులో ఎన్నెన్నో సంగీత వాయిద్యాలు వినిపిస్తున్నాయి.

నా భుజం మీద చేయి పడింది..."హాయ్" అజయ్ నవ్వుతూ నిలబడ్డాడు ఎదురుగా.

"ఎలా ఉన్నారు అజయ్! " అడిగాను ఎగసిపడుతున్న ఆనందపు అలల మీద ఊగిపోతూ.

"నాకేం బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాను. ప్రియ నన్ను చంటిపిల్లవాడిని చూసుకున్నట్టు చూసుకుంటుంది." అన్నాడు అజయ్ కళ్ళల్లో మెరుపులు కురిపిస్తూ.

అసూయ నా మనసులో విషబిందువులను చిలకరించింది. బలవంతంగా నవ్వాను. ఇప్పుడు ఈ మానసిక స్థితిలో వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్తే నా వలన వాళ్లకి కచ్చితంగా ఏదో అపకారం జరుగుతుందని నా అంతరాత్మ గట్టిగా హెచ్చరించింది. అందుకే గుణ ఇచ్చిన అడ్రెస్ వివరాలు చెప్పి నన్ను "అక్కడ డ్రాప్ చేస్తారా" అని అడిగాను.

"తప్పకుండా చేస్తాను. ముందు మా ఇంటికి వెళ్లి, కొంచెం సెటిల్ అవు. నేను ఎంక్వయిరీ చేసి తీసుకుని వెళ్తాను " అన్నాడు అజయ్.

"కానీ, మీకు ఇబ్బంది.." మొహమాటంగా అన్నాను. " నేను మీ దగ్గరే ఉండే అవకాశం నాకు లభించాలి" అని మనసులో అనుకుంటూ.

" నీ మొహం ఇబ్బందేమిటి? నిన్ను ప్రియ కూడా ఇంటికే తీసుకురమ్మని చెప్పింది. పద, పద" అంటూ భుజం మీద చేయేసి నడిపించుకుని వెళ్ళాడు.

"వచ్చేసావా! రా, రా లోపలికి.... ఏవీ నువ్వు వేసిన కొత్త బొమ్మలు చూపించు..." అని అడుగుతూ తన నవ్వుల పూవులు నా మీద చల్లుతూ నన్ను ఆహ్వానిస్తూ ప్రియ.

"ఏంటోయ్ కొత్త విశేషాలు? నీ ఫ్రెండ్స్ ఎలా ఉన్నారు?" అన్న అజయ్ ప్రశ్నతో ఉలిక్కిపడ్డాను.

సూర్య గుర్తుకువచ్చాడు. సూర్య ఇంక లేడు అన్న వాస్తవం కూడా గుర్తొచ్చింది. మనసంతా విషాదంతో నిండిపోయింది. వణుకుతున్న స్వరంతో అన్నాను "సూర్య లేడు... నన్ను, గుణని వదిలి వెళ్ళిపోయాడు."

"అలాగా! అరె ఎప్పుడు? ఎలా?" ఆత్రంగా అడిగాడు అజయ్.

జరిగిన విషయం చెప్పాను.

"సో సాడ్... సారీ తేజా! వెరీ సారీ... ఈ సమయంలో నువ్వు ఇక్కడికి వచ్చి మంచిపని చేసావు. గుణకి నా తరఫున కూడా థాంక్స్ చెప్పు. " అన్నాడు.

"నా పేరులో సగం సూర్యదే... సూర్య తేజ అన్న తన పేరులో చివరి రెండు అక్షరాలు నాకు ఇచ్చాడు సూర్య. అలాంటిది నన్ను విడిచి శాశ్వతంగా వెళ్లిపోతాడని నేనెన్నడూ ఊహించలేదు అజయ్ గారూ!" అన్నాను. అలా అంటున్నప్పుడు నా స్వరం గాద్గదికం అయింది.

ఎడం చేత్తో స్టీరింగ్ పట్టుకుని కుడి చేయి నా భుజం మీద వేసి ప్రేమగా, అభయం ఇస్తున్నట్టు నొక్కాడు అజయ్. " కొన్నాళ్ళు, నీ మనసులో ఉన్న దిగులు, బాధ మర్చిపోయే వరకు మా దగ్గరే ఉండు. తరవాత వెళ్ళచ్చు ... " అన్నాడు అజయ్.

నా మనసు ఆనందతరంగం అయింది అని వేరే చెప్పాలా!

కారు హారన్ వినగానే గేటు దగ్గరకు వచ్చి సాదరంగా ఆహ్వానించింది ప్రియాంక.

" నీకూ, మాకూ ఏదో అవినాభావ సంబంధం ఉన్నట్టుంది తేజా అందుకే దేవుడు నిన్ను మళ్ళీ ఇక్కడికి పంపించాడు. అనవసరంగా మొహమాట పడకు... ఇబ్బంది పడకు... ఫ్రీగా ఉండు... నీకెన్ని రోజులు కావాలంటే అన్ని రోజులు హాయిగా ఉండచ్చు " అని చెప్పింది.

నాకు కొంచెం గిల్టీగా అనిపించింది. వాళ్లిద్దరి ప్రేమాభిమానాలు ఆగిపోయిన గుండె చప్పుడుని తిరిగి కొట్టుకునేలా చేస్తుంటే ఆందోళనతో ఉన్న మనసుకి సాంత్వన లభించినట్టు అయింది.

రెండు రోజుల తరవాత అజయ్ నేనిచ్చిన వివరాలు తెలుసుకున్నాడు. గుణ చెప్పిన ఆర్టిస్ట్ వారం ముందే లండన్ వెళ్ళాడని తెలిసింది.

ఆ వార్త వినగానే నీరసంగా, నిస్సత్తువగా అనిపించింది. కారణం నేను నాలోని కళను మెరుగుపరచుకునే అవకాశం పోయిందని కాదు, ఇంక అక్కడ చేయడానికి, శాశ్వతంగా ఉండిపోడానికి ఇప్పుడు ఎలాంటి అవకాశం లేదు. నేను తిరిగి వెళ్లిపోవాలి. ఎలా వెళ్ళడం? నా పంచప్రాణాలు ఇక్కడ వదిలి ఎలా వెళ్ళడం?

అజయ్ అన్నట్టు పోనీ ఇక్కడే ఈ ఇంట్లోనే కొంతకాలం ఉండిపోవాలన్నా ఏ కారణంతో ఉండగలడు? కర్తవ్యమ్ తోచలేదు అతనికి. ఇప్పుడేం చేయాలి? ఏ విధమైన కారణం లేకుండా వీళ్ళ ఇంట్లో ఎన్నాళ్ళు ఉండాలి? మనసు పరి,పరి

విధాల పోతోంది... ప్రియాంక సమక్షంలో ఎన్ని గంటలు, రోజులు కూర్చున్నా క్షణాల్లా గడిచిపోతాయి... అలాగనిఎప్పటికీ ఇలాగే ఉంటుందా? ఇప్పుడు ఉన్న గౌరవం ఇంకా కొంతకాలం వాళ్ళింట్లో కూర్చుని తింటే ఉంటుందా! ఏమి అర్థం కాలేదు.

"నేను హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతాను" అన్నాను అజయ్ తో...

" నాకు తెలిసిన ఇంకో ఆర్ట్ స్కూల్ ఉంది.. . అందులో మాట్లాడతాను. హాస్టల్ సౌకర్యం కూడా ఉంది అనుకుంటా... లేదంటే ఏదన్నా ఉద్యోగం చూద్దాము... అక్కడైనా నీకు ఎవరూ లేరన్నావుగా... వెళ్లి ఏం చేస్తావు " అన్నాడు అజయ్..

ఓ పక్క ఆనందం, మరో పక్క సందేహం... ఏమి మాట్లాడలేకపోయాను.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS